

Hồi 6

Tìm Thù Phương Bắc

Trong chùa vừa qua một trận phong ba dữ dội, ai nấy đều vui mừng vì phần thắng về phần mình vội vàng trở vào thu xếp hành lý định lên đường ngay ngày hôm nay.

Tưởng mọi việc đã yên, Mã Côn giục Chu Xán:

- Chu lão đệ, thử ra xem ngựa của ta đã no chưa còn lên đường?

Chu Xán ra ngoài, chớp nhoáng đã trở vào mặt tái mét:

- Mã huynh, nó biến mất rồi, cỗ xe ngựa của ta... không thấy đâu cả!

Mã Côn trợn trừng mắt:

- Nghĩa là sao? Lão đệ có bị quáng mắt hay không?

Y chưa kịp nổi giận bỗng ngoài cổng chùa có mấy tiếng vó ngựa gõ lốc cốc. Vươn cổ nhìn ra, y thấy một thiếu niên cười ngựa tay còn dắt theo con ngựa khác kéo cỗ xe của bọn y.

Mã Côn và Chu Xán không ai bảo ai, cùng một lúc vọt ra ngay cổng chùa. Mã Côn thân thủ cao hơn Chu Xán đã đến gần thiếu niên quát to:

- Tiểu tặc ở đâu đến đây trộm ngựa thế này? Không biết đó là ngựa của quan quân Ngự lâm quân ư?

Rồi không cần biết thiếu niên trả lời ra sao, y tiện tay đang cầm chiếc cương tiều đâm luôn vào người thiếu niên. Thiếu niên cũng đang phe phẩy chiếc nhuyễn tiên đợi cho cương tiều tiến gần khẽ động cổ tay, nhuyễn tiên bắn lên quấn chặt lấy cương tiều quất ngựa trở lại. Mã Côn thất kinh đảo người tránh cương tiều đập ngược về miệng khen:

- Tiểu tặc cũng khá đấy!

Thiếu niên cười lớn:

- Nói đúng đấy, ta chính là tiểu tặc, còn bọn bây là đại tặc. Tiểu tặc đâu dám âm mưu cướp tiều cục? Chỉ dám cướp ngựa của bọn đại tặc thôi!

Con ngựa kéo chiếc xe vốn đã quen với tiếng chủ cũ, nghe tiếng hô hoán của Mã Côn liền hí vang lên, quay phóng trở lại. Con ngựa này vốn là loại danh cầu được cấp trên thưởng cho Mã Côn nên rất khôn. Hai tên Mã Côn và Chu Xán cùng một lúc thấy ngựa chạy về liền nhẩy lên lưng ngựa đuổi theo thiếu niên liền, trong lúc tay bắn ra ám khí nhắm vào thiếu niên, tuy ám khí không trúng mục đích nhưng cũng làm cho thiếu niên không chạy mau được.

Lúc ấy Dương Hoa nghe huyền não cùng chạy ra ngoài cổng chùa, chàng đã nhìn thấy thiếu niên trộm ngựa không là ai khác, chính là mỹ thiếu niên chàng đã gặp ở Tiểu Kim Xuyên và đã hỗ trợ chàng hạ gục bọn Tứ Tăng, Tứ Dao, Ngũ Quan.

Chàng kịp nói với Hàn Uy Vũ:

- Hàn tổng tiều đầu, tôi có việc phải đi một lát. Nếu chẳng may, ngài đừng đợi tôi trở về nữa, xin tha thứ cho tội đường đột.

Nói xong thân ảnh đã xa.

Dương Hoa triển khai tuyệt đỉnh khinh công vun vút lao trên mặt đất đóng đầy những tuyết, may trời có tuyết nên những vết chân ngựa còn in hằn trên đó giúp chàng cứ theo vết ngựa đuổi theo.

Mã Côn và Chu Xán cùng cưỡi trên một lưng ngựa đuổi theo thiếu niên vừa chạy vừa phóng ám khí, nhưng y lại sợ ám khí trúng ngựa ắt chết con ngựa quý của y nên lại thôi. Còn thiếu niên chỉ một mình một ngựa nên chạy mau hơn rất nhiều. Mã Côn giận đỏ phùng cả mặt la to khiêu khích:

- Tiểu tặc, có giỏi hãy cho biết họ tên đi!

Y hỏi câu ấy thực ra để cứu vãn danh dự vì y biết bản lãnh của tên trộm ngựa này không phải tầm thường. Hỏi tên tuổi chẳng qua để bớt giận, không ngờ thiếu niên lại gò cương cho ngựa chậm lại quay đầu cười nhạt:

- Có gan sao không đuổi nữa? Các người đâu phải là bằng hữu của ta, việc gì cần biết tên tuổi?

Mã Côn quát:

- Giỏi lắm! Hãy chờ đấy cùng chúng ta thư hùng!

Thiếu niên vẫn cười:

- Chỗ này đánh nhau không tiện. Có gan hãy theo ta, đợi khi nào ta cao hứng dùng các người làm trò tiêu khiển cái đã. Đi thôi!

Mã Côn đã giận điên người, không cần nghe thiếu niên nói thật hay giả, giục ngựa phóng lên liền.

Thiếu niên đúng là có ý khiêu khích, khi thì phóng ngựa rất mau, khi thì lại gò cương chậm lại nhưng lúc nào cũng giữ khoảng cách độ hơn mười bước.

Thoáng chốc cả ba đến một vùng núi non hết sức hiểm trở, hai bên đá dựng cao quá tầm nhìn, trước mặt thì tuyết băng đóng thành vách tường lấp kín cả lối đi, bên dưới có một hang núi sâu thẳm thẳm không nhìn thấy đáy, Mã Côn vui mừng đến phát thành tiếng:

- Người tự dẫn mình đến tuyệt lộ, trước không còn lối chạy thì làm sao thoát khỏi tay ta?

Chưa kịp nói dứt đã thấy thiếu niên nhảy xuống lưng ngựa tươi cười:

- Chỗ này đánh nhau thật mới thú. Các người cùng tiến lên đi.

Chu Xán nói:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu? Mã đại ca, để đệ tóm cổ tên tiểu tặc này cho!

So với Mã Côn, Chu Xán võ công còn thấp hơn nhiều bậc, kể cả kiến văn cũng không bằng. Mã Côn nói giọng kẻ trên:

- Được, nhưng phải cẩn thận lắm đó.

Mã Côn vốn biết chưa chắc Chu Xán đã thủ thắng được thiếu niên nên có lời cảnh giác nhưng Chu Xán là lão ruột để ngoài da không giận vì Mã Côn có vẻ xem thường mình, rút mạnh cây đao bên hông phóng người xuống:

- Mã đại ca yên tâm, tên tiểu tặc này, mình đệ đối phó được rồi!

Mỹ thiếu niên cười cợt:

- Một mình chắc không đủ đâu, cả hai đến đánh cùng một lúc tốt hơn để ta đỡ tổn công phu!

Chu Xán nổi giận:

- Tiểu tặc cuồng vọng nói bậy! Ta không giết được ngươi, thế không làm được!

Y ra chiêu đầu tiên là chiêu sát thủ Liên Hoàn Tam Đao. Chiêu này chính là chiêu giúp y nổi tiếng với chiêu thức biến ảo, một chiêu ba thức khác có thể khi lâm địch tùy cơ ứng biến rất linh động. Y chắc trong bụng thiếu niên không thể nào đỡ nổi chiêu thức của y.

Mỹ thiếu niên vẫn cười ha hả:

- Chiều pháp gì mà như mèo quào vậy?

Lời vừa dứt, nhuyễn tiền đã tà tà quét tới.

Chu Xán hoành đao đầy rơi ra, từ hư chiều biến thành thực chiều chém xuống huyết Dũ Khí bên lung đối phương. Chiều này có ẩn tàng ba thức, hư hư thực thực, biến hóa khôn lường. Nhưng tiền pháp của thiếu niên so với đao pháp của y còn kỳ dị hơn, không biết đầu rơi di chuyển từ bao giờ cong trĩu xuống rồi lại cất đầu lên như con rồng thần, cuốn gió mỗ liên ba, bốn thế vào đầu vai y hóa giải đao thế của y liền.

Chu Xán phải thu đao về rất gấp bảo vệ bên vai, bấy giờ mới hoảng kinh vì thiếu niên trẻ tuổi mà kinh lực nhuyễn tiền phát ra rất trầm trọng, nhưng y là kẻ từng có nhiều kinh nghiệm song đấu nên tuy kinh khủng vẫn bình ổn mau lẹ, đao pháp lập tức từ chiều Vân Ma Tam Vũ biến thành Cử Hỏa Liên Thiêu ánh đao vun vút như vây hãm đối phương vào giữa khiến nhuyễn tiền không sao có chỗ vẫy vùng được.

Mỹ thiếu niên thân ảnh cực kỳ mau lẹ, tiền ảnh bay liệng đang bước thế Đảo Thái Thất Linh Bộ thân hình như cơn gió cuốn lấy nhuyễn tiền, đột nhiên chuyển thân đến sau lưng Chu Xán. Mã Côn hoảng hốt la to:

- Chu lão đệ, coi chừng sau lưng!

May mà có Mã Côn cảnh giác kịp, Chu Xán chỉ nghe có luồng gió sau lưng, y liền gấp thân xuống theo thế Ngọa Địa Long, cúi gập sát đất mới tránh được nhuyễn tiền nhưng trong bụng đã mười phần hoảng hốt.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, mỹ thiếu niên tiền đã đi qua liền chuyển thân theo đánh ngược thế Vân Long Trác Thủ rồi biến thành Kim Bằng Triển Xí cực kỳ mau lẹ, thân pháp đã chuyển mau, tiền pháp liền hoàn còn mau hơn phối hợp động tác rất đẹp mắt đánh luôn vào ba nơi: đỉnh đầu, ngang lưng và bấp chân, chiều nào cũng thần tốc khiến Chu Xán bước chân hỗn loạn không còn bình tĩnh được nữa.

Mã Côn thấy Chu Xán không phải là đối thủ của thiếu niên, kêu to:

- Chu lão đệ tạm lui ra để đó cho ta bắt tên...

Hai chữ "tiểu tử" chưa thoát ra khỏi miệng chỉ nghe "vút" một tiếng, cột xương sống của Chu Xán đã trúng một nhuyễn tiền rách bụng lưng áo bày ra lẫn roi rướm máu, may mà Chu Xán da lưng dày như da trâu chưa bị lộ đến tận xương.

Mỹ thiếu niên hét to:

- Ngã xuống mau đi!

Thế đi của nhuyễn tiên vòng xuống hạ thân của Chu Xán định quật y ngã hẳn xuống đất. Bỗng nghe một tiếng “tranh” rất lớn, Mã Côn đã dùng khí chỉ công bùng trúng đầu nhuyễn tiên đẩy nó ra. Thân pháp của Mã Côn rất mau, chuyển một cái đã đến bên mỹ thiếu niên:

- Chu lão đệ, ngươi nghỉ đi, nhường cho ta đối phó!

Y đã thấy bản lãnh của thiếu niên quá ư kỳ tuyệt nên thay vì câu “bắt tên tiểu tử” y chuyển lại thành “cho ta đối phó” vì trong lòng cũng có phần e ngại, sợ không thủ thắng được ngay.

Mỹ thiếu niên vẫn cười nói:

- Ta đã sớm bảo phải đánh cùng lúc với hai tên, ai bảo không nghe? Bây giờ đánh luôn cười không muộn đầu, đánh luôn đi!

Mã Côn giận đến tái mặt, y lấp bắp liú cả lưỡi:

- Tiểu tử... tiểu tử này... mi... mi... đỡ được Song Nhục Chương của ta không mà đòi sớm với muộn?

Rồi dùng tay không xuất chiêu liền.

Quả nhiên bản lãnh của Mã Côn, Phó Thống lãnh Ngự lâm quân, vượt trội hơn Chu Xán rất nhiều.

Thân ảnh của mỹ thiếu niên vượt ra ngoài rồi dùng một chiêu Thần Long Nhập Hải đầu roi thẳng đứng rồi cong lại thành vòng tròn mỡ xuống cùng lúc ba nơi trên người Mã Côn.

Đầu nhuyễn tiên có thể dùng để điểm huyết, lại có thể tùy thời biến thành dây trói quay lộn trên đầu Mã Côn định đánh vào yết hầu của y.

Y xoay chuyển hữu, lật qua lật lại rất mau lẹ chụp bắt nhuyễn tiên nhưng thiếu niên đã giật nhuyễn tiên bật lên.

Thiếu niên động tác mau lăm nhưng Mã Côn cũng không chậm hơn chút nào, đầu tiên chưa kịp đụng vào áo y, y động hai vai, cước bộ di chuyển, thân như gió cuốn chạy theo đầu tiên rồi vươn trảo pháp định bấu lấy đoạt luôn nhuyễn tiên nhưng nhuyễn tiên như có mắt, hễ trảo của y vừa tới là nó vọt lên cao khiến trảo y chỉ chụp vào khoảng không.

Mỹ thiếu niên thấy mình đánh đã mấy thế mà chưa trúng được đối thủ, lập tức di hình hoán vị, thân quay tít theo thế Hồi Phong Tảo Liễu tuyệt kỹ. “Loát, loét, loét” nhuyễn tiên lấp lánh như cái vòng vây chụp Mã Côn vào giữa.

Chiều thế cực kỳ hiểm độc, Mã Côn biết không thế nào đoạt nhuyễn tiên được nữa, liền vội vàng thẳng lưng theo thế Yến Tử Toàn Vân vọt thẳng lên không trung rồi hạ xuống sau lưng mỹ thiếu niên, hữu thủ đánh liền vào cạnh người đối phương.

Mỹ thiếu niên thấy nhuyễn tiên mình không trúng, lại có cảm giác như gió cuốn sau lưng, biết ý đồ của họ Mã, nhuyễn tiên quay ngược lại ngay tức thời. Tiên đi mau như điện, trong một nháy mắt, nhuyễn tiên thì dài mà tay Mã Côn lại ngắn nên y không thể biến chiêu, đành phải lùi một bước, mỹ thiếu niên bước theo đánh dồn, không biết được y là người bản lĩnh hơn người, kinh nghiệm lâm chiến cũng hơn người, trong lúc nguy cấp ấy, y thì triển ảo diệu công phu Thiết Bản Kiều lưng cong lại như con tôm mặt gần sát đất để đầu nhuyễn tiên đánh vọt qua lưng y phát ra những tiếng “vút vút” mà không hề chạm được vào áo y được.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau lẹ. Mã Côn nhân cơ hội thiếu niên chưa kịp thu nhuyễn tiên về, thân đang cong mà y vẫn tiến thẳng, lưng chuống đánh nhẹ vào nhuyễn tiên, chuống phong tà tà nghiêng về phía đầu nhuyễn tiên nhanh như cuồng phong đại lãng triển khai luôn chiêu số tấn công.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, bên tám lạng bên nửa cân, Mã Côn triển khai song thủ áp sát đối phương mong cướp nhuyễn tiên, mỹ thiếu niên cũng không kém, nhuyễn tiên sử dụng không khác gì cánh tay nối dài, thu xuất tùy ý, lùi một bước, tiến một bước triển khai liên tục những chiêu số kỳ dị nhất của tiên pháp cùng Mã Côn đánh qua đánh lại một chiêu một thức đều không kịp ép thế chút nào.

Ác đấu dữ dội với nhau có hơn một trăm chiêu mà chưa phân thắng bại khiến cả hai đều kinh ngạc về võ công của nhau.

Mỹ thiếu niên nghĩ thầm:

“Ta không nên quá khinh địch. Cứ tưởng là khi Bắc Cung Vọng chết rồi, bọn Ngự lâm quân Mãn Thanh không còn ai cao thủ nữa. Ai ngờ tình hình hôm nay thế này, không thì ta phải tìm thêm người đến hỗ trợ ta mới được.”

Còn Mã Côn lại càng gấp thẳng, càng kinh dị hơn, trong lòng hoảng hốt:

“Ta đường đường là một Phó Thống lãnh Ngự lâm quân mà không thể thắng tên tiểu tặc này, người ngoài biết được chắc cười cho thối mũi? May mà chung quanh đây vắng vẻ...”

Chu Xán đứng ngoài dưỡng thần đã có vẻ tỉnh táo trở lại, y vội xách đao chạy đến, miệng nói:

- Thời gian đã muộn lắm rồi, chúng ta thanh toán tiểu tử mau đi thôi!

Mã Côn cay đắng đành ngậm im miệng.

Mỹ thiếu niên ha hả cười:

- Ta đã sớm nói cứ cùng đánh một lúc, ai bảo sĩ diện làm chi?

Miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng đã thầm kêu khổ vì biết Chu Xán võ công tuy không bằng Mã Côn nhưng vẫn là tay hảo thủ, chỉ với một mình Mã Côn may ra thiếu niên còn có thể tạm đương đầu, nay đối phương thêm một tay hảo thủ nữa thì thắng bại về ai không cần phải đoán nữa.

Mã Côn cũng biết mình lấy đông áp đảo một thiếu niên thật chẳng vinh dự gì nên hơi đỏ mặt vì ngượng, cố nói:

- Tiểu tặc, chết đến nơi rồi còn cố nói cứng!

Y vận công lực vào chưởng càng đáng càng hăng, Chu Xán trợ lực tấn công trắc diện, đao vun vút múa tới nhắm vào chỗ trống của địch thủ. Đấu thêm một lúc nữa quả nhiên thiếu niên khí lực suy dần, nhuệng tiền sử dụng đã kém phần linh hoạt!

Chính đang lúc nguy khốn ấy, bỗng nghe tiếng cười lạnh lẽo:

- Hai tên đánh một, không biết thẹn à? Thế mà cũng còn xưng là Ngự lâm quân được!

Mã Côn quay đầu ngó lại, nhận ra ngay là tên hướng đạo quần áo lam lũ của Chấn Viễn tiêu cục. Bên lưng Dương Hoa vác một chiếc vò da đang ở sườn núi vùn vụt đi tới.

Mã Côn kinh hoảng:

"Ta vốn sớm nghi ngờ tên tiểu tử này không phải thường nhân nhưng không ngờ nó lại cao cường đến vậy, thực là hối không kịp!"

Chu Xán giận tràn hông quát âm lên:

- Xú tiểu tử, ngươi không khôn hồn thì cứ lại đây.

Dương Hoa cười ha hả:

- Ta không tìm bọn bây đánh đòn, thì ta đến đây làm gì? Nhưng ta cũng chẳng cần chiếm tiện nghi của bọn bây làm chi. Đây là vị bằng hữu của ta, xin nhường cho ta ra tay, ta với hai tay sai này có chút việc riêng, hai vị đã có lúc muốn đánh ta chết đó, ta cần tính sổ với hai vị!

Lời vừa dứt, tay búng ra liền hai viên đá nhỏ.

Hai tên Mã và Chu đang bận đối phó với mỹ thiếu niên kịp ra tay chỉ đủ thời gian nghiêng mình né tránh. Mỹ thiếu niên thu vội nhuễn tiền đứng tránh sang một bên.

Nói thì chậm, sự thực mau chóng hơn nhiều. Dương Hoa vừa bắn hụt hai viên đá, mặt đã đối diện với hai tên quân quan.

Mã Côn hậm hực:

- Người muốn đánh với hai chúng ta ư?

Xét về thân phận tiền bối của y, y không muốn bị Dương Hoa khinh thị nhưng chàng ngẫm nhiên đáp:

- Xin vâng, chỉ một mình ta cũng đủ quăng hai vị xuống vực sâu kia rồi!

Mã Côn nghe lời ấy giận đã hầu tím mặt nhưng trong bụng lại sợ thiếu niên đứng ngoài bất ngờ tập kích, vả chăng y nghĩ Dương Hoa võ công chưa chắc đã cao hơn thiếu niên, chỉ bằng để cho Chu Xán đấu với thiếu niên còn y đấu với Dương Hoa, lấy một chọi một để coi và đỡ mang tiếng hơn. Tuy võ công Chu Xán có thấp hơn thiếu niên nhưng thiếu niên bây giờ đã mỏi mệt, Chu Xán chắc đủ sức để cầm cự. Y cứ nghĩ ngợi suy tính mãi chưa dám quyết định ra sao.

Dương Hoa đặt vò da xuống đất rồi gọi thiếu niên:

- Hảo bằng hữu, đây là vò đựng rượu Bồ Đào ta mang đến tặng bạn đây!

Mỹ thiếu niên chụp lấy vò đáp liền:

- Chưa cần, đợi người đánh bại hai tên tay sai này rồi, chúng ta hãy uống chung mừng công!

Hiển nhiên câu nói ấy mỹ thiếu niên nhất định Mã, Chu sẽ bị đại bại không còn ngờ gì nữa.

Dương Hoa cả cười:

Các người thấy chưa, vị bằng hữu của ta không chịu uống rượu khi có mặt các người. Nhị vị đại nhân, hôm qua trên đường núi có phải nhị vị định đánh chết ta không? Hôm nay vẫn chưa muộn, mời nhị vị đến mà đánh!

Mã Côn gằn giọng:

- Được lắm, ấy là người tự tìm cái chết đó nhé.

Tức thì xuất chiêu, hữu chưởng hộ thân, tả thủ quặp ngón tay lại đánh vào huyết đạo Dương Hoa.

Dương Hoa cong chân hơi nhích qua rồi đánh chuồng tới. Song chuồng đụng nhau “bùng” một tiếng lớn. Dương Hoa thân hình hơi rung động còn Mã Côn lui lại hai bước nhưng tay trái vẫn đánh tới, tuy không trúng huyết đạo của Dương Hoa nhưng vẫn quệt rách áo của chàng.

Thực ra về công lực, y và chàng chưa chắc

[thiếu từ trang 148 tới trang 151]

Triển khai Phấn Long Đao Pháp để tự bảo vệ thân mình thôi chứ không tấn công được nữa. Bị dồn vào thế hoàn toàn thụ động, y phải xoay song chiêu Tam Chuyển Pháp Luân rất nổi tiếng của y dùng đao bọc quanh thân mình hy vọng chờ Mã Côn đủ thời gian đến tiếp viện.

Dương Hoa quát:

- Ngã xuống mau!

Kiểm vút tới đánh vệt đao ra, kiếm thế cực kỳ đột ngột nên dù Tam Chuyển Pháp Luân là một chiêu thế hết sức kín đáo cũng bị chàng phá giải. “Choeng” một tiếng lớn, đao của Chu Xán văng cao lên không cùng lúc Dương Hoa đã tới một cước trúng ngay đầu gối Chu Xán, thân hình mập mạp của y đổ lăn như một trái cầu thịt xuống sườn núi. Lúc ấy Mã Côn đã đến sau lưng chàng, chàng phản thủ xoay kiếm lại nhẹ nhàng như xoay một vật nhỏ trong tay.

Lần này kiếm thế của chàng thay đổi, chậm hẳn lại, tà tà đi tới nhìn rất tầm thường dễ dàng đối phó nói thực ra trong chiêu thức có vẻ tầm thường ấy ẩn tàng rất nhiều nguy hiểm vì đó là chàng đã thâm đắc võ học thượng thừa Cẩm Lý Tàng Châm.

Sao gọi là Cẩm Lý Tàng Châm? Nói đơn giản, đó là thuật dùng nhu thắng cương tử như tấm vải bằng tơ lụa mềm mại nhưng bên trong lại giấu mũi nhọn. Nếu đối phương càng dùng sức mạnh bao nhiêu, ắt sẽ thụ thương bấy nhiêu. Mã Côn là một tay võ học cao cường nên nhận biết điều đó ngay tức khắc, vội vã y thu chuồng lại biến chiêu.

Nói thì chậm nhưng việc thì mau, Dương Hoa đã chuyển thân rồi “vút, vút, vút”, chớp nhoáng đánh ra ba chiêu liên tiếp. Tuy ba chiêu nhưng cùng một khí tạo thành, dùng hết sức dương cương, kiếm thế bay lượn buộc Mã Côn phải liên tục lui lại.

Chàng cười nói:

- Chắc ngươi đã biết tên tiểu tử này lợi hại thế nào rồi? Đến nước này nếu ngươi chịu nhận mình thua đập đầu lạy ta ba cái, ta sẽ tha cho đi!

Mã Côn giận sùi bọt mép:

- Tiểu tặc, ta sống chết cùng ngươi!

Lập tức biến đổi chiêu pháp. Hữu chiêu hoành ngang như cầm đao, tả chiêu cong ngón tay cái lại như cầm kích. Chiêu phong kiếm ảnh quẩn lại vào nhau, y tập trung chú ý tìm chỗ hở của Dương Hoa để đánh vào tử huyết. Hai tay không cầm binh khí của y biến thành giống như sử dụng binh khí vô cùng lợi hại vì mỗi tay ra chiêu đều khác nhau hoàn toàn, biến dị rất linh hoạt.

Thấy đánh đã lâu chưa khuất phục được đối thủ, Dương Hoa thay đổi kiếm pháp, kiếm phong đột chuyển điểm liên tiếp vào những nơi Mã Côn không tưởng trước được. Kiếm của chàng bây giờ như con rắn thần lỏng lẻo không biết đầu mà lường. Bỗng Mã Côn có cảm giác đỉnh đầu mình lạnh toát, nửa mái tóc bên đầu đã bị kiếm Dương Hoa gạt nhẵn, tóc bay lả tả như đám cỏ bật gốc. Mũi thiếu niên vỗ tay reo:

- A, kiếm độc qua, biến tên quân quan thành lão hòa thượng rồi! Sao không gạt luôn lông mày hấn đi?

Dương Hoa cười:

- Phải đó, tên này có mắt như không trông, ta sẽ cạo sạch lông mày cho hấn nhìn rõ, chắc hấn không nở phản đối.

Mã Côn hoảng hốt đưa song chiêu lên che kín mặt nhưng không biết do đâu, y chỉ thấy kiếm quang lóe lên, mắt y chưa kịp chớp, y vội hoa chiêu nhảy vọt ra sau hơn một trượng, đưa tay sờ lên lông mày thì đã thấy bị cạo sạch, trong tay y không dính một chút máu lại càng kinh dị về kiếm pháp của chàng ảo diệu đến nỗi hoàn toàn không đụng đến da thịt của y.

Mã Côn bây giờ mới giác ngộ võ công mình còn thua đối phương khá xa, y liền hít một luồng chân khí hồi:

- Cuối cùng ngươi là người nào? Ta và ngươi không oán không thù sao ngươi lại khinh miệt ta đến thế?

Dương Hoa cười lạnh lẽo:

- Thế nhân dân Hán tộc với ngươi có oán thù gì không, mà ngươi khinh miệt họ? Ngươi làm tay sai cho bọn Mãn Thanh đàn áp dân Hán như chó như heo thì sao? Ha ha, ngươi muốn hỏi lai lịch của ta ư? Không có gì khó đâu, để ta nói cho nghe.

Chàng xoay một vòng kiếm đẩy Mã Côn ra xa hơn nữa rồi chậm rãi tiếp:

- Người cứ về lại Tiểu Kim Xuyên mà tra cứu, cứ hỏi thủ lĩnh Ngũ Quan Đặng Trung Ngải, hoặc hỏi thủ lĩnh Tứ Tăng Hồn Nguyên Tử, hoặc hỏi thủ lĩnh Tứ Đạo Thiên Thất Thượng Nhân, mô tả lại hình dạng của ta, bọn họ sẽ cho người biết lai lịch của ta liền.

Mã Côn hoảng nhiên tỉnh ngộ, thất thanh kêu lên:

- Người... người... thì ra người gây loạn ở Tiểu Kim Xuyên?

- Vâng, người cũng thông minh lắm đó. Ha ha, người định lừa Hàn Uy Vũ không ngờ lần này bị ta lừa lại. Ha ha...

Mã Côn là một tay già đời gian xảo, nghe sơ qua câu nói của Dương Hoa, y nghĩ thầm trong bụng:

"Tiểu tử muốn giết ta bây giờ thật dễ như trở tay, nhưng gã chỉ cố ý cạo đầu tóc của ta là để ta nhục nhã không dám trở về Chấn Viễn tiêu cục nữa. A, như vậy rõ ràng là bọn Hàn Uy Vũ có âm mưu gì bất chính rồi, ta ngờ mọi chuyện hôm nay cũng là do Hàn Uy Vũ sắp đặt cả, chứ nhỏ tuổi như tiểu tử này sao lại có kế độc đến vậy?"

Mã Côn xoay người nhìn xuống chân núi thấy Chu Xán vẫn đứng ở đó như có ý chờ mình, y ước thử ý Dương Hoa:

- Hôm nay đã muộn, xin hẹn tái kiến.

Chàng đáp cùng lúc với tay tra kiếm vào vỏ:

- Ờ, khi nào Mã đại nhân cần hót tóc cứ gặp tại hạ!

Chàng cười lớn sau câu nói ấy, Mã Côn tức lắm nhưng không dám nói gì, lững thững bước đi. Mỹ thiếu niên hấp tấp ngăn lại:

- Ơ... ơ... sao người tha chết cho hấn à?

Chàng đưa tay kéo thiếu niên:

- Tha cho hấn cũng chẳng sao, hảo bằng hữu, ta còn nguyên vò mỹ tửu đây, tội gì không uống cùng nhau cho vui trọn hôm nay?

Chàng đưa tay ra vò rượu Bồ Đào lúc nãy:

- Mừng huynh đài thắng lợi.

Mỹ thiếu niên mặt hoa ửng đỏ, ấp úng:

- Ta... ta... chưa bao giờ uống rượu...

Dương Hoa cười lớn:

- Làm thân tu mi nam tử ở trên đời mà không biết uống rượu có uống lắm chẳng? Vả lại huynh đài yên tâm, loại rượu Bồ Đào này rất nhẹ. Nam tử như chúng ta...

Mỹ thiếu niên nghe Dương Hoa cứ lập đi lập lại hai chữ "nam tử" có vẻ hơi thất ý, từ chối:

- Ta... ta... đã bảo... là... sợ say lắm.

Một bên vô tâm, một bên hữu ý, Dương Hoa đã kê miệng vò lên miệng uống ực một hơi rượu rồi trao lại cho thiếu niên. Thiếu niên miễn cưỡng cầm lấy đành phải uống một ngụm nhỏ. Rượu vừa vào người mặt thiếu niên đã ửng đỏ hây hây như cánh đào khiến Dương Hoa phải bảo thầm trong bụng:

"Trong thiên hạ sao lại có người đẹp thế này, nếu như có giả làm mỹ nữ, đổ ai biết được!"

Chàng say đắm nhìn thiếu niên chăm chăm, thiếu niên càng lúng túng:

- Người... người... say rượu rồi hay sao vậy?

- Tiểu đệ uống thế đã thấm thía gì, huynh đài, hôm nay chúng ta quên chuyện cũ ở Tiểu Kim Xuyên đi, huynh đài có thuận kết bằng hữu với tiểu đệ chẳng?

- Kết hay không kết có gì quan trọng vì ta với ngươi vẫn là hai người có lý tưởng khác biệt.

Dương Hoa rất tha thiết:

- Huynh đài ơi, tiểu đệ từ bé đã là đứa trẻ lạc loài, không cha mẹ, không anh em, không bằng hữu, may mà bình thủy tương phùng được gặp huynh đài, chỉ ao ước được làm bạn của huynh đài để đỡ cô đơn, nếu...

Mỹ thiếu niên nghe giọng nói thành thực khẩn thiết của chàng cũng có hơi xúc động đáp:

- Ta hiểu rồi, kết bằng hữu cũng có khó gì?

Dương Hoa mừng rỡ:

- Đa tạ lòng tốt của huynh đài, bây giờ ta đã là bằng hữu, huynh đài có thể cho tiểu đệ biết tên họ được chẳng?

- Ta họ Kim, xấu lắm phải không?

Dương Hoa cười nhẹ:

- Tính danh chỉ là cái ký hiệu, họ Kim có gì mà xấu, hướng hồ hiện thời Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách cũng họ Kim là Kim Trục Lưu đó thôi, phụ thân của Kim Trục Lưu là Kim Thế Di, một thời là võ học tông sư. Huynh đài họ Kim, thế còn tên là gì?

- Tên gọi Bích Y. Nghe người nói hình như người ngưỡng mộ cha con Kim Trục Lưu lắm thì phải?

- Bất cứ ai đã theo nghiệp võ trong thiên hạ đều bái phục cha con họ Kim, nếu có duyên may được gặp họ thì thật mãn ý một đời.

- Ta thấy kiếm pháp của người đã cực kỳ cao minh rồi, chỉ sợ Kim Trục Lưu khó hơn được đâu!

- Kim đại hiệp là Thiên Hạ Đệ Nhất Khách, tiểu đệ đâu dám so sánh? Cứ như lời huynh đài, phải chăng huynh đài cũng đã thấy qua kiếm pháp Kim đại hiệp?

- Ta tuy kiếm pháp chỉ tầm thường nhưng cũng đủ trình độ thẩm định bản lãnh người khác. Hồi nãy thấy người xuất kiếm với Mã Côn ta cho rằng trên đời khó có ai kiếm pháp tinh diệu hơn được, kể cả Kim đại hiệp cũng chưa chắc hơn được.

Dương Hoa hỏi:

- Họ Kim của huynh đài có liên quan gì với họ Kim của Kim đại hiệp?

Thiếu niên chưa kịp trả lời, chàng liền nghĩ:

"Chắc ta đoán sai rồi, Kim đại hiệp là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, nếu có liên hệ với Kim Bích Y sao lại không dạy kiếm pháp mà lại dạy nhuệch tiên?"

Nghĩ vậy chàng càng nghi ngờ phân vân trong bụng:

"Mỹ thiếu niên này mặt đã giống nữ nhân lắm rồi mà sao tên Bích Y cũng là tên nữ nhân?"

Hình như đoán được nỗi phân vân của Dương Hoa, thiếu niên chuyển đề tài:

- Thôi, ta đừng nói chuyện Kim đại hiệp nữa, hãy trở về chuyện của ta đi. Bây giờ người định làm sao đây? Người đã hạ nhục hai tên quan quân, làm sao còn đường trở về với Hàn Uy Vũ nữa?

Dương Hoa thở dài:

- Chính tiểu đệ cũng không biết sao, hay là nhờ huynh đài tính giùm đệ...

Chàng vừa nói vừa nhặt một cành cây gãy viết xuống đất hai chữ Bích Y rất lớn.

Kim Bích Y mặt lại đỏ ửng:

- Tính gì mà làm sao được?

Chàng xuống giọng:

- Huynh đài biết đó, tiểu đệ bơ vơ từ thuở nhỏ, hôm nay được kết bạn với huynh đài là người thứ nhất trên đời, tiểu đệ chỉ xin được đi cùng với huynh đài...

Kim Bích Y nghe giọng nói thành khẩn của chàng bất giác bụng bảo dạ:

"Tính khí của y thực giống hệt như cha ta, bản lĩnh cực cao, lòng lại cực yếu đuối, chính má ta thương yêu cũng vì vậy..."

Nghĩ đến đó, thiếu niên có cảm giác trong người nóng bừng, hai má cũng nóng bừng. Dương Hoa hỏi:

- Tiểu đệ nói lời ấy rất thực, huynh đài không tin ư?

- Nhưng ngươi đã biết ta đi đến đâu?

- Bất cứ huynh đài đến đâu, tiểu đệ cũng xin theo đến đó.

- Thế lỡ ta mang ngươi bán cho kẻ thù thì sao?

Chàng đáp liêu:

- Nếu phải chết vì huynh đài, tiểu đệ cũng không ân hận.

Kim Bích Y hơi tròng hai mắt:

- Ai bảo ngươi chết vì ta bao giờ? Nhưng nếu muốn đi theo ta phải thuận một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Hỏi rồi chàng hơi giật mình:

"Nhớ y bất ta không được thù oán Mạnh Nguyên Siêu nữa thì sao?"

Nhưng Kim Bích Y đã đáp:

- Trên đường đi, bất luận gặp việc lớn nhỏ gì, hễ ta nói gì ngươi cũng phải hoàn toàn nghe theo, có chịu không?

Dương Hoa như trút được gánh nặng liền đáp:

- Tiểu đệ từ bé không có ai thân thích, nay được huynh đài chỉ điểm chính là quá ước nguyện, sao lại không chịu?

- Người đừng khinh suất. Thế lỡ ta yêu cầu người vào chỗ hiểm nguy thì sao?
- Tiểu đệ đã nói rồi, dù có chết tiểu đệ cũng cam...
- Thế người biết ta đang đi đến đâu không?
- Đệ đã nói...

Bích Y cắt lời:

- Ta đang trên đường đến Sài Đạt Mộc đó!

Chàng reo lên:

- Thế thì còn gì bằng, đệ cũng đang cần đến đó đây!

Bích Y giục:

- Vậy ta mau lên đường, sắp muộn rồi đấy.

Dưới chân núi vẫn còn hai con ngựa trắng của bọn Mã, Chu bỏ lại, Dương Hoa và Kim Bích Y cùng nhảy lên ngựa ra roi.

Xuống núi là đã ra khỏi Ngọc Thụ Sơn, ngựa sai càng mau hơn, đến khi trời vừa sắp tối cả hai đã đến một thị trấn nhỏ.

Hai người tìm một khách điếm.

Chủ nhân là một người cao gầy có dáng khắc khổ nhưng mặt mũi khá nhân hậu, y vui vẻ quá đáng khi có hai người khách đến thuê phòng:

- Nhị vị đến thật đúng lúc, chúng tôi có ba căn phòng hướng nam vừa trống, xin tùy khách quan chọn một gian.

Miền này là miền cực bắc, mùa đông đến rất sớm mà mùa đông là mùa rất ít khách thuê phòng và khách điếm này đến nửa tháng nay là lần đầu có khách đến.

Kim Bích Y nói:

- Chúng tôi thuê hai phòng.

Chủ nhân tuy mừng trong bụng nhưng vẫn vờ hỏi:

- Nhị vị không phải cùng đi với nhau ư?

Kim Bích Y cười đáp:

- Cùng đi, nhưng ta thích thuê hai phòng không được sao?

Trong bụng chủ nhân muốn đáp:

“Mười phòng cũng càng tốt!”

Nhưng ngoài miệng vẫn cười chiều khách:

- Đương nhiên là được, hai phòng sát cạnh nhau được chứ?

Dương Hoa thấy thuê hai phòng quá rộng vào phí phạm, hai người ở một phòng cũng vừa lại tiết kiệm được một số tiền, muốn mở lời khuyên Kim Bích Y nhưng sợ y không bằng lòng nên đành cứ ngậm miệng, mặc cho Kim Bích Y xếp đặt sao cũng được.

Trong lúc ăn cơm chiều, có lẽ e Dương Hoa nảy ý tò mò về chuyện mướn phòng, Bích Y hạ giọng nói trước:

- Ta từ bé đã quen ngủ một mình, không thích ở chung với ai một phòng và lại thích ngủ sớm lắm.

Dương Hoa miễn cưỡng phụ họa:

- Mỗi người có thói quen riêng, đâu có gì là lạ!

Nhưng trong bụng cười thầm:

“Không lẽ mai kia có vợ rồi vẫn không chịu ngủ chung sao?”

Kim Bích Y ăn xong cơm chiều rất mau rồi vội vàng về phòng riêng khóa cửa cẩn thận lên giường ngủ liền không hỏi han Dương Hoa câu nào cả.

Dương Hoa muốn sang phòng của Kim Bích Y nói chuyện đỡ buồn nhưng thấy Bích Y không có ý gì muốn cả nên lại thôi.

- o O o -